

Kras op de plaat

Johannes 11: 25-26

Bij ons in de huiskamer staat een vreemdsoortig kastje op vier poten.
Aan de voorkant zitten deurtjes die open kunnen.
Aan de bovenkant een deksel dat je omhoog kunt doen.
Aan de zijkant hangt een slinger waarmee je een veerwerk in het kastje kunt opwinden.
Dat vreemdsoortige kastje op vier poten bij ons thuis ... is de oude pathfoon van mijn grootouders.
Een voorloper van onze CD-speler en onze platenspeler.

Vroeger stond die pathfoon in de huiskamer van mijn grootouders.
Later - ik weet niet wat de reden was - werd hij 'verbannen' naar de zolder.
Voor ons als kleinkinderen een feest.
Op bezoek bij opa en oma klommen we vaak naar de zolder om daar een plaatje te draaien: Willy Derby en Lou Bandy.
De meest favoriete plaat was wel de dans van de indianen.
Die plaat hebben we zo'n beetje grijs gedraaid.

Nu staat die oude pathfoon van mijn grootouders bij ons in de huiskamer.
We draaien voor de aardigheid nog wel eens een 78-toeren plaat.
Met veel geruis, getik en soms ... opeens een dikke kras.
Dat is jammer.
Daar kun je verder niets meer aan doen.

Ik moest bij het schrijven van deze column denken aan die oude pathfoon met z'n 78-toeren platen.
Ons leven lijkt soms ook wel op een grammofoonplaat.
Het heeft een begin en een eind.
Daar tussenin klinkt muziek.
Soms harde muziek, soms zachte muziek.
Soms snel, soms langzaam.
Je kunt er van genieten, van al die goede en fijne dingen van het leven.

Maar dan opeens ... een kras.
Er gebeurt iets waardoor je leven een 'tik' krijgt.
Een kras op je levensplaat.
De plaat van je leven blijft in een groef hangen.
De plaat draait weliswaar door.
Steeds weer hetzelfde rondje.
En steeds weer diezelfde tik.
Het houdt maar niet op.
Het blijft maar doorgaan.
Maar die ene ervaring van toen heeft een onuitwisbaar stempel op je leven gezet.
Elke dag weer is er die 'kras', die 'tik'.
Het is alsof je steeds diezelfde woorden hoort, datzelfde gezicht ziet, diezelfde dingen denkt.

Er is aan zo'n kras weinig te doen.
Zo'n kras blijft.
Je kunt alleen de naald over de kras heen-tillen, heel voorzichtig.
Je kunt je ook over zo'n kras heen ... láten tillen. Hoe?

Ik moest denken aan het woord van Jezus: *"Ik ben de opstanding en het leven. Wie in Mij gelooft zál leven, ook wanneer hij sterft, en ieder die leeft en in Mij gelooft zal nooit sterven. Geloof je dat?"* (Johannes 11:25-26)

Die woorden staan in de Bijbel in Johannes 11.
Het is het verhaal van Martha en Maria.
Twee heel verschillende vrouwen: de één praktisch en bedrijvig.
De ander meer naar binnen gekeerd en uiterst gevoelig.
Ze worden - net als wij - op een gegeven moment geconfronteerd met de harde werkelijkheid van de dood.

Hun broer Lazarus wordt ziek, doodziek ... en sterft.
En heel hun wereld krimpt ineen tot dat ene: verbijstering, verdriet.

Jezus, als goede vriend van de familie, krijgt bericht van Lazarus' ziekte.
Het bericht is een stille wenk: "Kom!"
Maar Jezus blijft waar Hij is.
Hij doet niets.
Hij neemt de tijd en heeft geen enkele haast om deze vrienden bij te staan in hun moeilijke omstandigheden.

Pas als Lazarus is overleden - en Hij weet het - gaat Hij op weg.
Met gevaar voor eigen leven.

En dan is er die ontmoeting met Martha.
Prachtig ... die dialoog tussen die twee:
"Als U hier was geweest, Heer, zou mijn broer niet gestorven zijn."
"Je broer zal uit de dood opstaan."
"Ja, ik weet dat hij bij de opstanding op de laatste dag zal opstaan."
En dan komen die bekende woorden van Jezus.
Woorden vol troost en bemoediging:
"Ik ben de opstanding en het leven. Wie in Mij gelooft zál leven, ook wanneer hij sterft, en ieder die leeft en in Mij gelooft zal nooit sterven. Gelooft u dat?" (Johannes 11:21-26)

Ja, Martha gelooft!
Ze vertrouwt op Jezus, de Messias, de Zoon van God.
Hij tilt haar over de kras in haar leven heen.

Ons leven lijkt soms op een grammfoonplaat.
Een plaat vol tikken en krassen.
Maar wie in de opgestane Jezus gelooft ... kan het leven, inclusief de dood, aan.
Zelfs over de laatste kras in je levensplaat tilt Jezus je heen.
Je hoeft het alleen maar te ... geloven!

ds. Jan K.C. Kronenberg, Leeuwarden januari 2012